

Bedste for hele Befolkningen eller for den mindre bemidlede Del af samme. Den nu-gældende Dyrtidslov hjemler ikke Kommunalbestyrelserne Ret til at træffe deslige Foranstaltninger, men Ministeriet skønner ikke rettere end, at Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler under de nu-værende Omstændigheder bør sidestilles med de i Dyrtidsloven nævnte Foranstaltninger.

Til § 3.

Ved denne Bestemmelse foreslaas det at give Kommunerne Bemyndigelse til paa egen Haand at træffe Foranstaltninger til at skaffe deres Beboere Brændsel til ned-sat Pris i den Del af Vinteren 1917—18, for hvilken Dyrtidsloven er gældende, alt-saa til 31. Marts 1918. Bemyndigelsen er begrænset til et Forbrug af 12 hl Kul eller Kokes, hvilket formentlig udgør det Mini-mumskvantum, som vil være nødvendigt for Husstande med 1—2 Værelser i inde-værende Vinter; ved at sætte Begrænsnin-gen saa lavt opnaas derhos, at Prisnedsæt-telsen uden Overskridelse af det foreslaaede Beløb af 9 Kr. pr. Indbygger, vil kunne blive saa effektiv, at det vil være over-kommeligt ogsaa for den mindre be-midlede Del af Befolkningen at erhverve hele det tilbudte Kvantum. Af Hensyn til de Kommuner, i hvilke Forsyningen med Brændsel hovedsagelig sker gennem Brænde, Tørv m. v., har man med nævnte Kvantum udenlandsk Brændsel sidestillet et tilsvarende Kvantum indenlandsk Brænd-sel, og man har ment, at Brændselsvær-dien i denne Henseende burde være af-gørende.

Udgifterne ved disse Foranstaltninger foreslaas begrænset til et Maksimum af 9 Kr. pr. Indbygger, altsaa 1 Kr. 50 Øre maanedlig for Halvaaret 1. Oktober 1917 til 31. Marts 1918. Med Hensyn til Stats-tilskuddet har man anset det for rigtigst, at de Kommuner, som i Henhold til Dyrtidslovens § 2 allerede har truffet Foran-staltninger for Vinteren, ogsaa erholder $\frac{2}{3}$ Refusion af Statskassen.

For enkelte Kommuner Vedkommende kan Forholdene ligge saaledes, at Beboerne har kunnet forsynes med Brændsel til saa rimelige Priser, at der ikke har været Grund til at foretage Prisnedsættelser i Henhold til Dyrtidsloven; man har fundet det stem-mende med Billighed, at der gives saa-danne Kommuner Adgang til at erholde $\frac{2}{3}$ Refusion af et til andre Prisnedsættel-ser anvendt Beløb af tilsvarende Størrelse som foreslaaet med Hensyn til Brændsel.

Til § 4.

Saaftremt nogle Kommuner har fore-trukket at nedsætte Prisen paa Brændsel i Henhold til Dyrtidslovens § 1, altsaa kun til Fordel for de mindre bemidlede, fore-slaas det, at Udgifterne hertil ikke skal medregnes i det i Dyrtidslovens § 5 omhand-lete Maksimumsbeløb af 15 Kr. pr. Ind-bygger; der vil herefter for saadanne Kom-muner være Adgang til at udnytte Maksimal-beløbet fuldt ud til andre Foranstaltninger. Paa lignende Maade har man af Hensyn til Forholdets dybtindgribende Betydning foreslaaet, at Kommunerne Udgifter til Børnebespisning, forsaa vidt denne Foran-staltning finder Sted ifølge Dyrtidsloven, kan holdes udenfor Maksimumsbeløbet; det Tidsrum, i hvilket saadanne Bespisninger kan finde Sted, foreslaas sat til Tiden fra 1. December til 31. Marts i Overensstem-melse med Reglen i Lov Nr. 92 af 23. Maj 1902.

Til § 5.

Den paa Kommunerne faldende Andel af Udgifterne ifølge nærværende Forslag bør kunne dækkes paa samme Maade som Kommunerne øvrige Dyrtidsudgifter; den fornødne Hjemmel hertil foreslaas givet i denne Paragraf, hvorved bemærkes, at for Københavns og Frederiksberg Kommuner Vedkommende udskrives Tillægsskatten for 1917—18 efter Reglerne i Dyrtidsloven af 1915.

Til § 6.

Omend Ministeriet maa antage, at der allerede ifølge Dyrtidsloven af 1916 er Hjemmel til at fastsætte en forskellig Fritagelsesgrænse for Tillægsskat til Dæk-ning af Udgifter efter henholdsvis § 1 og § 2 i Dyrtidslovene, har man dog anset det for rettest at foreslaa dette udtrykke-ligt udtalt.

Bestemmelsen i Paragraffens sidste Stykke tilsigter at imødekomme et fra flere Sider udtalt Ønske om at lempe Til-lægsskatten for de mindre Indtægter. Hvis Fritagelsesgrænsen i en Kommune ansæt-tes til f. Eks. 3,000 Kr., vil der ved An-vendelse af den her foreslaaede Regel op-naas, at Indtægter paa 3,100 Kr. kun kommer til at svare Tillægsskat af 100 Kr., saaledes at Skattefritagelsesgrænsen vil komme til at virke mere retfærdigt.

Til § 7.

Som foran nævnt har man ment at burde foreslaa, at der gives Kommunerne Tilladelse til at udskrive den personlige Tillægsskat